

forbindelse med f.eks. orlovsordningerne sender den ene af parterne mere eller mindre permanent ud af arbejdsmarkedet uden at give egentlig ny kompetence. Og når disse ting skal diskuteres på en mere fremadrettet måde, ønsker vi, at det samtidig gøres på en måde, hvor man samtidig sørger for ikke at sætte vel-færden over styr.

Så der er nok at tage fat på. Der er bunker af relevante opgaver, som ikke er gammeldags rødstrømpepolitik, men fremadrettet samfundsengagement med gensidig respekt for det enkelte menneskes muligheder, ønsker, valgfrihed og ligheder og forskelle uanset køn.

Anni Svanholt (SF):

Sidste år i maj havde vi her i Folketinget en debat forud for FN's fjerde verdenskvindekonference i Beijing, og her vedtog Folketinget jo en dagsorden, som pålagde regeringen at fremlægge en redegørelse om opfølgningen af verdenskvindekonferencen og om ligestillingsaspekterne i de øvrige internationale konferencer og fremlægge forslag til både den nationale og den internationale opfølgning, og det er så denne redegørelse, der er til debat her i dag.

Det står helt klart, at ansvaret for opfølgningen af Beijingdokumentet fra verdenskvindekonferencen først og fremmest påhviler regeringerne. Uden en stærk vilje til at gennemføre dokumentets anbefalinger vil det positive resultat ikke sætte sig varige spor og give reelle forbedringer for verdens kvinder, herunder også de danske kvinder. Så det gælder altså også for Danmark.

Derfor vil jeg gerne understrege, at ansvaret for gennemførelsen af resultaterne fra kvindekonferencen skal være noget, regeringen virkelig påtager sig og udmønter i alle ministeriers arbejde. Regeringen kan ikke overlade ansvaret for ligestillingen til f.eks. et kommende nyt ligestillingsråd; det er regeringens ansvar.

Så vil jeg godt starte med at sige noget om den internationale opfølgning, men det bliver kun kort, for det har jeg valgt at uddybe mere under forespørgselsdebatten.

Men lad mig starte med at kommentere det mest positive i redegørelsen, nemlig afsnittet om den internationale opfølgning:

Der er taget skridt til at gøre kvinderne i udviklingslandene centrale i bekæmpelsen af fattigdom i udviklingslandene.

Vi har dog endnu ikke set det slå rigtig igennem dér, hvor man kan se det, nemlig bl.a. i

landestrategierne, men det vil jeg vende tilbage til under forespørgslen.

Men så er der den nationale opfølgning:

Det er betegnende for den nationale del af redegørelsen, at den indeholder mange fine intentioner og flotte ord, men knap så megen handling.

De initiativer, som regeringen har taget på ligestillingsområdet, har først og fremmest til hensigt at skabe debat, og debat og holdningspåvirkning er bestemt en væsentlig del af den politiske proces for at fremme ligestillingen, men regeringen ville vinde i troværdighed, hvis de kunne ord blev omsat i reelle lovgivningsinitiativer.

Lad mig starte med noget helt centralt, nemlig handlingsprogrammet fra Beijings klare budskaber om at integrere kønsaspektet og gennemføre analyser af virkningerne for kvinder og mænd i al politik og planlægning, det, der også kaldes mainstreaming.

Arbejdsministeriet er gået i gang med ligestillingsvurderinger af lovforslag for sit arbejdsområde som et forsøg, og det hilser vi velkommen. Men det er altså ikke nok. Regeringen burde klart og tydeligt i denne redegørelse have erklæret, at kønsaspektet skal indarbejdes i alle administrative, politiske og planlægningsmæssige aktiviteter i samtlige ministerier, og det vil sige, at der skal foretages en ligestillingsvurdering af al lovgivning. Det havde været meget mere overbevisende og i overensstemmelse med handlingsprogrammet fra Beijing.

Da der f.eks. blev indført forældreorlov, burde det ved forberedelsen af lovforslaget have været vurderet, hvilke konsekvenser det ville få for mænd og kvinder. Vi ved jo i dag, at det er stort set udelukkende er kvinder, der tager forældreorlov. Kvinderne udgør langt over 90 pct.

Så kønsaspektet – som så indebære, at der foretages kønsanalyser og udarbejdes kønsstatistik – er noget, som også organisationerne helhjertet skal tage til sig, sådan at det ikke bliver noget, man bare laver med venstre hånd, og det håber jeg også er det, der vil blive lagt op til i det fremtidige arbejde, og jeg forventer, at det vil være en erklæret målsætning for regeringen, og jeg vil da håbe, at jeg i dag kan få bekræftet, at det ikke standser med et forsøg, men at det er klart, at det skal indarbejdes alle steder.

I øvrigt mangler vi et andet helt centralt emne, nemlig kvindearbejdsløsheden. Situationen er jo den, at der siden 1977 har været en større arbejdsløshed hos kvinder end hos